

Εσπερινό κήρυγμα Κυριακής από τον Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεο για τον δρόμο από τον Αδάμ στον Χριστό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Το απόγευμα της Κυριακής 25 Ιανουαρίου 2026, σε συνέχεια των καθιερωμένων Κυριακάτικων κηρυγμάτων του, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος πραγματοποίησε το εσπερινό του κήρυγμα στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσης.

Το κήρυγμα εντάσσεται στον κύκλο θεματικών ομιλιών με τίτλο «Διδαχή στην προς Ρωμαίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου», όπου έχουν αναδειχθεί βασικά

θέματα όπως η σημασία της πίστης, ο καθημερινός πνευματικός αγώνας, η αντιμετώπιση των πειρασμών, η εφαρμογή των διδασκαλιών του Αποστόλου στην προσωπική ζωή και στις σχέσεις με τους συνανθρώπους, καθώς και η καθοδήγηση μέσω του παραδείγματος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Της ομιλίας προηγήθηκε ιερά Παράκληση, δημιουργώντας κατάλληλο πνευματικό πλαίσιο για τους πιστούς.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης αναφέρθηκε σε μια εμπεριστατωμένη ερμηνεία του πέμπτου κεφαλαίου της προς Ρωμαίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, αναλύοντας τη σύγκριση μεταξύ Αδάμ και Χριστού, τη φύση της αμαρτίας, τον ρόλο του νόμου και την υπεραφθονία της Θείας Χάριτος για τη δικαίωση και σωτηρία του ανθρώπου.

Αφορμή της ομιλίας υπήρξε η ευαγγελική περικοπή της συνάντησης του Κυρίου μας Ιησού Χριστού με τον Ζακχαίο στην Ιεριχώ, μια συνάντηση την οποία ο Ζακχαίος επεδίωξε με έντονο και αγωνιώδη πόθο, όταν άκουσε για την παρουσία, τα θαύματα και τη διδασκαλία του Χριστού. Η Εκκλησία τοποθετεί τη συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή ως ορόσημο λήξης μιας λειτουργικής περιόδου, από τα Χριστούγεννα έως σήμερα, καθώς την προσεχή Κυριακή, με την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, αρχίζει το Τριώδιο.

Το Τριώδιο, ως λειτουργικό βιβλίο της Εκκλησίας, διδάσκει την αναγκαιότητα της προσωπικής συνάντησης κάθε ανθρώπου με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Ο Θεός καλεί τον καθένα μας σε αυτή τη μοναδική και σωτήρια συνάντηση, μέσα από την οποία ο άνθρωπος δικαιώνεται. Η αναζήτηση του Θεού οδηγεί στη δικαίωση, η οποία επιβεβαιώνεται διά του Σταυρού και της Αναστάσεως του Χριστού.

Στη συνέχεια, ο Σεβασμιώτατος εισήλθε στο αποστολικό ανάγνωσμα από την προς Ρωμαίους επιστολή, προκειμένου να ολοκληρωθεί η ερμηνεία του πέμπτου κεφαλαίου.

Όπως ένας πέθανε σωματικά, έτσι όλοι μπορούν να πεθάνουν ως προς την αμαρτία. Όπως ένας αναστήθηκε, έτσι όλοι μπορούν να συναναστηθούν και να δοξαστούν. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στον Αδάμ, γράφοντας ότι «δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε, και δι' αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον».

Όλοι οι άνθρωποι είναι στιγματισμένοι από την αμαρτία και οδεύουν προς τον θάνατο. Παρά την παραμόρφωση, όμως, ο άνθρωπος διατηρεί ζωηρά τα στοιχεία της θείας εικόνας. Η αμαρτία αποτελεί μυστήριο, ένα μεταδοτικό και θανατηφόρο νόσημα, το οποίο κυκλώνει τον άνθρωπο, επηρεάζει τις σκέψεις, την καρδιά και τη θέλησή του.

Προ Χριστού ήταν θανατηφόρα και ανίατη, μετά Χριστόν παραμένει θανατηφόρα, αλλά πλέον είναι ιάσιμη.

Ο Αδάμ, ως γενάρχης του ανθρώπινου γένους, εκπροσωπεί ολόκληρη την ανθρωπότητα. Αν και εκείνος άνοιξε την πόρτα της αμαρτίας, αυτό δεν απαλλάσσει τους υπόλοιπους ανθρώπους από την προσωπική τους ευθύνη. Γι' αυτό ο Απόστολος Παύλος δεν λέγει απλώς ότι η αμαρτία μεταδόθηκε, αλλά ότι «πάντες ήμαρτον». Η δικαιολόγηση της αμαρτίας σταθεροποιεί τον άνθρωπο στην πτώση, ενώ η ταπείνωση και η αναγνώρισή της ανοίγουν τον δρόμο της άφεσης.

Ο νόμος του Θεού δόθηκε ως αισθητήριο, ώστε ο άνθρωπος να συνειδητοποιεί την αμαρτία. Υπάρχει τόσο ο έμφυτος ηθικός νόμος όσο και ο γραπτός, Μωσαϊκός

νόμος. Ο νόμος δεν δόθηκε για να αυξήσει την αμαρτία, αλλά για να την αποκαλύψει, ώστε ο άνθρωπος να κάνει ακριβέστερη διάγνωση του εσωτερικού του κόσμου.

Ο Αδάμ αποτελεί τύπο του Χριστού. Ο Χριστός, όμως, είναι απείρως ισχυρότερος και μπορεί με απείρως μεγαλύτερη δύναμη να μεταδώσει τη χάρη και τη ζωή. Όλοι οι πιστοί βρίσκονται πραγματικά και οντολογικά εν Χριστώ, καθώς Εκείνος προσέλαβε ολόκληρη την ανθρώπινη φύση. Όσοι δέχονται με πίστη τη δωρεά Του, λαμβάνουν το χάρισμα της ζωής.

Ο Απόστολος Παύλος αντιπαραβάλλει τον έναν με τον Άλλον. Ο Αδάμ είναι πηγή θανάτου, παράπτωμα, κατάκριμα και παρακοή. Ο Χριστός είναι πηγή ζωής, χάρις, δικαίωση και υπακοή. Η χάρις του Χριστού όχι μόνο επαρκεί, αλλά υπερχειλίζει. Δεν περιορίζεται, διότι ο Θεός είναι άπειρος και άπειρη είναι και η αγάπη Του.

Μετά τον Χριστό, ο θάνατος δεν βασιλεύει. Ο ψυχικός και πνευματικός θάνατος καταργούνται και ο βιολογικός θάνατος μετατρέπεται σε πέρασμα από την παρούσα ζωή στην αιωνιότητα. Η ζωή βασιλεύει. Όσοι δέχονται με πίστη και αγώνα τη χάρη της απολυτρώσεως, από δούλοι γίνονται βασιλείς και βασιλεύουν εν ζωή μαζί με τον Χριστό.

Η παρακοή του Αδάμ και η υπακοή του Χριστού αποτελούν καθοριστικό σημείο της σωτηρίας. Η υπακοή του Χριστού, ελεύθερη και απόλυτη, έχει απείρως μεγαλύτερη βαρύτητα από την παρακοή του Αδάμ, διότι συνοδεύτηκε από την ύψιστη θυσία του Σταυρού. Δεν δικαιώνονται όλοι αυτομάτως, αλλά όσοι προσθέτουν τη δική τους υπακοή στην υπακοή του Χριστού.

Ο νόμος φανέρωσε το πλήθος των αμαρτιών, όμως εκεί όπου επερίσσευσε η αμαρτία, υπερεπερίσσευσε η χάρις. Το περίσσευμα της χάριτος είναι ασύγκριτα μεγαλύτερο από το πλεόνασμα της αμαρτίας. Ο Χριστός δεν πλήρωσε απλώς όσα χρωστούσαμε, αλλά πρόσφερε το Πανάγιο Αίμα Του και μας χάρισε τη Βασιλεία Του.

Η χάρις του Θεού είναι ατελεύτητη, προσφέρεται διαρκώς μέσα στην Εκκλησία και οδηγεί τον άνθρωπο στην αιώνια ζωή. Γι' αυτό και συνεχίζει να γεννά Αγίους.

Η ομιλία ολοκληρώθηκε με τον τελευταίο στίχο του πέμπτου κεφαλαίου της προς Ρωμαίους επιστολής: «Ούτω και η Χάρις βασιλεύσει δια δικαιοσύνης εις ζωήν αιώνιον, δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών». Η Χάρις αποπλίζει τον θάνατο και γίνεται μητέρα της ζωής, οδηγώντας τον άνθρωπο στο παλάτι της αιωνίου ζωής.

